

Свечената поворка со Пречистото тело на Божјата Мајка се движела од Сион низ Ерусалим, упатувајќи се потоа кон Гетсиманија. Луѓето излегувале од своите куќи, ги напуштале работните места и ѝ се придружувале на поворката. Никогаш немало таква величествена поворка, никаков човечки јазик не може достоинствено да ја искаже и ниеден писател на светот не може достоинствено да ја опише.

"Штом неговите дрски раце го фатија одарот, во истиот момент, невидлив ангел, со нестварен меч на Божјата одмазда, му ги отсеке двете раце. Отсечените раце се залепија на ковчегот, и тие висеа прилепени на одарот".

■ Пишува: аџика Живанка ФИЛИПОВСКА

Во Тебе, чиста Дево, природните закони беа надвлеедени, пее светата Црква, при раѓањето се зачува девството, а со смртта се соединува живот. Ти, по раѓањето остана Дева, по смртта си жива и ти секогаш го спасуваш Богородице твоето наследство. А зошто требаше и мораше Божјата Мајка да умре?

Таа знаеше дека Бог е Воскресение и Живот, и кој верува во Него и да умре ќе оживее. Требаше и Таа да умре, како и Нејзиниот Син. Требаше и Таа да легне во гроб и во третиот ден, со силата на Неговата семејност, да воскресне, за да се извршат пророчките зборови искажани од Светиот пророк цар Давид: "Стани, Господи, дојди во местото каде што е Твојата почивка, Ти и светиот ковчег Твој" (Псал. 131, 8).

Божја волја беше Неговата Пресвета Мајка да умре, како што умираат и сите луѓе. Требаше, вели Свети Дамаскин, она што е од земја да се врати во земја, а потоа да отиде на небо, земајќи го од земјата најчистиот живот преку оставање на телото во неа. Требаше телото, преку смртта, како преку оган да се исчисти... па, како злато да стане од

гробот нетрулежно, чисто и осветлено со светлината на бесмртноста.

Богородица лежи на одарот. Таа ја предаде својата душа во рацете на својот Син.

РИТУАЛ НА ПОГРЕБУВАЊЕ

По Нејзиното успение, апостолите се подготвиле да го погребат светото тело на Богомајката. Почнал свечениот ритуал на погребување, во поворка со многу христијани. Се формирала свечената поворка со Нејзиното сечесно тело. Ковчегот со Пречистото тело на своите рамења го понеле светите апостоли Петар, Павле и Јаков со другите главни свети апостоли. Тие биле

на чело на поворката. Го носеле на рамења одарот на Пресвета Богородица. А Свети Јован одел напред пред одарот. Во рацете го носел рајското блескаво гранче. Сите свети и голем број христијани со запалени свеќи и кадилници, ја придружувале поворката. Сите пееле свештени песни. Пеењето го почнал Свети Петар и тоа со псалмот од Свети пророк цар Давид: "Кога Израилот излезе од Египет, домот Јаковов - од туѓ народ, Јудеја стана Божјо светилиште, Израилот област Негова..." (Псал. 113, 1-2), и други свечени псалми и молитви. Сите присутни луѓе пееле со него и по секој стих повторувале: алилуја! Свечената поворка со Пречистото тело на Божјата Мајка се движела од Сион низ Ерусалим, потоа се упатила кон Гетсиманија. Луѓето излегувале од своите куќи, ги напуштале работните места и ѝ се придружувале на поворката. Никогаш немало таква величествена поворка, ни-

ја спречат поворката, а "телото на Марија да го изгорат", и да ги убијат апостолите.

Војниците и огорчениот народ, побунети заради големата свеченост, бесно полетале на христијаните. Но, по Божја наредба облачниот венец кој бил во воздухот над поворката, моментно се спустил до земјата и како ѕид ја обиколил и ја заградил поворката. Гонителите слушале гласови, но не можеле никогаш да видат. Многумина од нив ослепеле.

И еве, гледаме, "како што во Стариот Завет облачниот столб го чуваше народот Божји и старозаветната Црква од гонењето на Мисирците, така и сега, овој светол облак ја обиколи новозаветната Црква и најсветиот Божествен храм, телото на Пресвета Дева, и го загради патот на неверничкото беснило".

НЕВИДЛИВ АНГЕЛ

Според Светото Предание, за време на поворката на Бо-

STARO ZAVETNI OT NA NEVERNICKOTO

каков човечки јазик не може достоинствено да ја искаже и ниеден писател на светот не може достоинствено да ја опише. Се слушало прекрасно ангелско пеење, но и пеењето на апостолите и на народот.

Но, неверните еврејски завидливци веднаш им јавиле на првосвештениците и на книжниците за величествената поворка. А тие, кои го мразеа и го гонееа Христа и сите негови приврзаници, веднаш ги испратиле своите војници и своите слуги за да

гомајката, поминал јудејскиот свештеник Антониј. Срцето му се исполнило со омраза, злобата против Христа пламнала во него и совладан од сатаната, тој повикал: "Погледнете каква почест му се оддава на телото на онаа која го роди оној лажливец што го разори законот на нашите отци!" Со страшен бес истрчал кон одарот, со цел да го фати ковчегот и да го фрли на земја Пресветото тело на славната Владичица наша. Но, штом неговите дрс-

УСПЕНИЕ НА ПРЕСВЕТА БОГОРОДИЦА, ЦРКВАТА "СВЕТИ ГОРЃИ", СТАРО НАГОРИЧАНИ, 1317 ГОДИНА
(АРХАНГЕЛ ГАВРИЛ МУ ГИ ПРЕСЕКУВА РАЦЕТЕ НА СВЕШТЕНИКОТ АНТОНИЈ)

јата Мајка, клекнал пред Нејзиниот ковчег и почнал да ја слави и да ја фали. Спомнал многу места од Светото Писмо кои прорекувале за Божиот Син и за Неа. Неверниот Антониј станал верен, и се приклучил на поворката и со неа дошол до Гетсиманија. Душата му се осветлила. Народот и војниците кои ослепеле и се покајале, се приближувале до ковчегот на Пресветата Дева, го допирале и прогледувале и со телесните очи и со очите на душата.

"Зашто Милосрдната Мајка на сите, Пресветата Владичица, како што со своето раѓање ѝ донесе радост на целата Вселена, така и во Светото Успение, не сакаше никој да натажи: како блага Мајка на благиот Цар, Таа и поранешните свои непријатели ги утеша милостиво, со благодетта и добрината своја".

Многу достоини луѓе зборувале дека во Пресвета Дева, Христовата Мајка, заради Нејзината голема светост, се гледа соединувањето на човечката природа со ангелската. Какво земно - небесно, прекрасно и пресвето чудо. Богородица имаше голема светост.

"Толкава светост, што никој не смееше да го допре, имаше само ковчегот во Стариот Завет. Свештената историја раскажува дека кога Оз го допре со раката светиот ковчег, тогаш кога од Аминадавовиот дом се пренесуваше на Сион и сакаше да го задржи од падот, Бог таа дрска рака ја казни со смрт. Уште помалку некој смеел да го допре со каллива рака живиот Божи живот, кој е помокен од стариот живот, кој го надминува толку колку што вистината ја надминува сенката..."

Поворката пристигнала во Гетсиманија каде што требало да биде погребано Нејзиното Свето тело.

Со благослов на Неговото Високо Преосвештенство Митрополит Европски г. Горазд

сакавме да Го видиме: зашто ние се обидувавме со поткуп на стражарите да го затаиме Неговото Воскресение, но ништо не можевме да направиме, бидејќи славата за тоа се пронесе на сите страни".

Светите апостоли виделе дека грешниот јудејски свештеник навистина се покајал. Свети Петар му заповедал на Антониј да ги стави своите отсечени раце кон оние што висат на ковчегот и да упати најискрени молитви кон Божјата Мајка да му помогне. Божјата Мајка како вистински хирург му ги споила, му ги зараснала рацете и веднаш ги излекувала. Останале само мали црвени линии на местото каде што биле отсечени двете раце. Антониј со силна вера во Бога и во Бож-

ведаш дека е Тој вистинскиот Месија и Син Божји".

Тогаш Антониј извикал: "Верувам дека Тој е претскажаниот од пророците Спасител на светот, Христос. Ние од самиот почеток увидовме дека Тој е Син Божји; но, помрачени од злобна завист не сакавме отворено да ги признаеме величествата Божји и невин Го предадовме на смртта; меѓутоа Тој со силата на Своето Божество Воскресна во третиот ден, посрамувајќи нè сите нас, што не

ки раце го фатиле одарот, истиот момент невидлив ангел, со нестварен меч на Божјата одмазда, му ги отсекол двете раце. Отсечените раце се залепиле на ковчегот, и тие виселе прилепени на одарот. Антоние паднал на земјата и повикал: "Тешко мене!" Поворката застанала, а Свети Петар му рекол на Антониј: "Ние не можеме да те исцелиме од твоите рани. Тоа може да го направи единствено Самiot Господ, ако поверуваш во Него и искрено испо-

ОБЛАК НА ПАТОТ ВЕСНИЛО